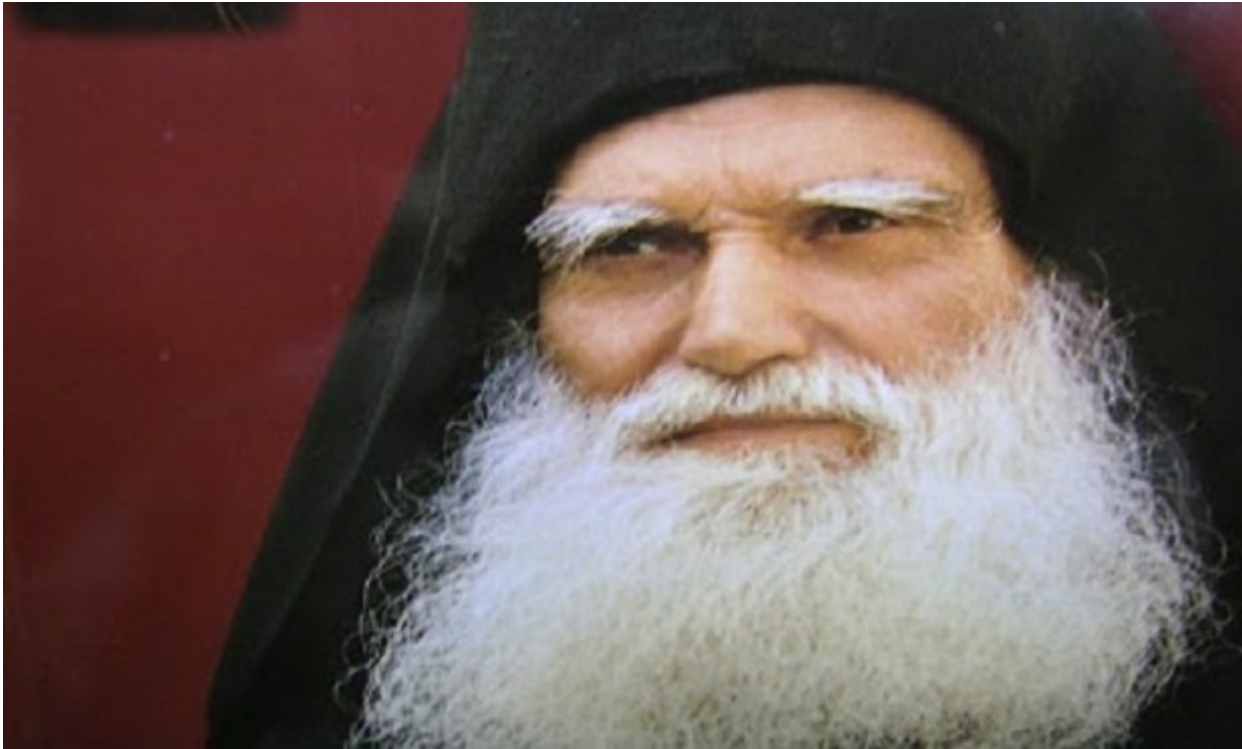

Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης-Λόγοι διδασχής

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Κατουνακιώτης](#)

Προσευχή

Το κομποσχοινάκι είναι θαυματουργό!

Η καλύτερα προσευχή είναι ό,τι εσύ επινοείς εκείνην την ώρα. Δεν είναι μόνον, θέλω να διαβάσουμε Μετάληψη να μεταλάβουμε, τρόπον τινά, αύριο. Α, «από ρυπαρών χειλέων, από βδελυράς καρδιάς...»· διαβάζουμε, ούτε καταλαμβάνουμε τι λέμε. Εσύ ο ίδιος να βρεις προσευχή, εσύ ο ίδιος· οπότε καταλαμβάνεις τι λες εις τον Θεό. Αυτό έχει μεγάλη δύναμη, να πούμε, μεγάλη δύναμη!

Ε, ας υποθέσουμε ότι αύριο θα μεταλάβουμε. Θα μεταλάβουμε. Θα 'ρθει ουσιωδώς ο Παράκλητος ν' αγιάσει τα Δώρα· πώς θα τον υποδεχθείς; «Στο έλεός Σου, στην ευσπλαχνία Σου, συγχώρεσέ με». Έχει δύναμη διότι το λες και το καταλαμβάνεις, από μέσα απ' την ψυχή σου βγαίνει αυτή η ευχή, να πούμε. Διότι πολλές φορές διαβάζουμε, αλλού τρέχει ο νους, αλλά αυτό που βγαίνει από μέσα σου, το καταλαμβάνεις τι λες.

Η ευχή (προσευχή) είναι ο καθρέφτης του Μοναχού.

Ο άγιος Χρυσόστομος λέει: Μπορεί ο άνθρωπος, ο οποίος από ανάγκη δεν πηγαίνει στην εκκλησία, να κάνει τον εαυτό του Θυσιαστήριο, λέει, προσευχόμενος.

Οι άνθρωποι στον κόσμο είναι και επιστήμονες, ούτε το Σάββατο δεν μπορούν να πάνε στην εκκλησία, την Κυριακή, έχουν την υπηρεσία αυτή την ώρα. Μπορείς αυτή την ώρα να κάνεις τον εαυτό σου Θυσιαστήριο λέγοντας την προσευχή.

Θέλεις να γίνεις ένας καλόγηρος πολύ καλός; Μην αφήνεις την ευχή. Κατά το μέτρο σου και η ευχή σου.

Έλεγα κι εγώ στον Γέροντα: «Γέροντα, και στην κόλαση να πάω δεν φοβάμαι, αρκεί την ευχή να λέω». Τόση γλυκύτητα, τόση χαρά σου παραδίδει μέσα αυτή η ευχούλα -μικρή είναι, αλλά πόση δύναμη έχει!- οπότε λες, και στην κόλαση να πάω δεν φοβάμαι, θα λέω την ευχή και στην κόλαση. Αυτά δέστε τα, γιατί τα περάσαμε και τα παραδίδομε και σε σας.

Εμείς είμαστε ραφτάδες στον Άγιο Παύλο, κι εγώ ως αρχάριος δεν είχα γνωρίσει ακόμη τον γερο-Ιωσήφ. Φεύγοντας από το σπίτι πήρα το κομποσχοίνι να πάω στον Άγιο Παύλο. Κατουνάκια - Άγιος Παύλος είναι δυόμιση ώρες. Πέρασα τη Μικρή Αγία Άννα, πέρασα την Αγία Άννα, κατηφορίζω λοιπόν για τη Νέα Σκήτη. Όταν έφτασα κοντά στο μύλο, εκεί από πάνω από τον Ευαγγελισμό, ξύπνησα! Βρε, λέω, πότε έφτασα εδώ πέρα; Είχα αφοσιωθεί τόσο πολύ στην ευχή που δεν έβλεπα το δρόμο!

Θα κάνεις εργόχειρο, κάνεις ένα διακόνημα, μην αφήνεις την ευχούλα, γιατί και η ευχή σε θεοποιεί. Το πρώτο-πρώτο, πατέρες, που θα αισθανθείτε, θα είναι η χαρά! Το πρώτο στάδιο, το πρώτο σημείο, το οποίο θα αισθανθείτε λέγοντας την ευχή, είναι η χαρά. Και η χαρά δεν είναι τίποτες άλλο, ένα πετραδάκι στην ακροθαλασσιά, είναι το πράγμα ότι μέσα αρχίζεις να φωτίζεσαι! Γι' αυτό λέγε την ευχούλα, λέγε την ευχούλα, λέγε την ευχούλα και αυτό θα σε φέρει σε άλλη κατάσταση πολύ καλύτερη, την οποία όσο και να σκεφθείς, δεν μπορείς να σκεφθείς.

Ο μαθητής του δημοτικού σχολείου δεν μπορεί να καταλάβει τα του γυμνασίου, ούτε του γυμνασίου του πανεπιστημίου. Αλλά όταν η χάρις θέλει να έρθει μέσα σου, θα το καταλάβεις ότι είσαι τώρα μαθητής του γυμνασίου, είσαι μαθητής του πανεπιστημίου, ο ίδιος θα το καταλάβεις.

Μία ψυχή πήγε στην τουαλέτα, κι έλεγε την ευχή. Α, και φανερώνεται ο διάβολος εκεί. Βρε 'συ, λέει, βρώμικη ευχή λες. Α, μα, και ο καλόγηρος: Άκουσε αποστάτα της θείας Μεγαλειότητος, λέει, η κένωσις του σώματος πηγαίνει κάτω, η κένωσις

της ψυχής πηγαίνει απάνω, δεν έχει καμιά ένωση.

Στο σπίτι μας παραπάνω καθόταν ένας καλόγηρος και, κρίσις Θεού, ήτανε δαιμονισμένος. Οι γέροι δεν μπορούσαν να έρχονται κάτω στο σπίτι μας, να μεταλάβουν, και πήγαινα εγώ στο σπίτι τους απάνω, που είναι ο πάτερ-Γεδεών εκεί απάνω, και τους μετελάμβανα. Πήγαινα στο Ιερό, έβγαζα το Αρτοφόριο, ερχόντουσαν οι γέροι στην Ωραία Πύλη εκεί και τους μετελάμβανα. Αυτός μού 'λεγε: «Ο διάβολος εκεί κάθεται στην άκρη, στη Λιτή». Του λέω: «Τον βλέπεις;» «Τον βλέπω», λέει. Και ο ίδιος έλεγε ότι: «Όταν λέω την ευχή ταραττεται ο διάβολος, όταν λέω δεύτερη φορά αφρίζει· την τρίτη ευχή άφαντος γίνεται!» Να η δύναμις της ευχής. Αυτό που λένε τα βιβλία μας ότι:

-Παιδί μου, λέει ο Γέροντας, πες την ευχή.

-Μα λέω και δεν καταλαμβάνω τίποτες.

-Δεν καταλαμβάνεις, λέει, εσύ, αλλά ο διάβολος καταλαμβάνει και φεύγει.

Να, σ' αυτόν τον καλόγηρο.

Α, να πούμε και τον άλλο με το καλάθι.

Ένας υποτακτικός, σαν ο Γέροντας τώρα, λέει τον πατερ-Αρσένιο:

-Λέγε την ευχή.

-Λέω την ευχή, δεν καταλαμβάνω τίποτε.

-Ο διάβολος καταλαμβάνει και φεύγει.

-Ε, και πού θα καταλάβω εγώ;

-Ε, καλά, παιδί μου, θέλεις να δεις θαύμα;

-Ναί, θαύμα θέλω να δω, Γέροντα.

-Καλά, του λέει, θα προσευχηθώ στο Θεό να σου δείξει θαύμα, να καταλάβεις πόση δύναμη έχει η ευχή. (Τα γράφουν τα πατερικά βιβλία).

-Καλά.

Έκανε προσευχή ο Γέροντας, έκανε και νηστεία, τριήμερο νηστεία.

-Έλα εδώ, παιδί μου, τώρα, πάρε το καλάθι, πήγαινε απάνω στη βρύση να το γιομίσεις νερό.

-Γέροντα, με συγχωρείς, εγώ, λέει, τα μυαλά μου τά 'χω, το καλάθι θα γιομώσω νερό έξω;

-Καλά, παιδί μου, δεν είπες ότι θέλεις να δεις θαύμα; Να δεις τι δύναμη έχει η ευχή; Δεν θέλεις;

-Ναί, λέει.

-Ε, κάνε αυτό που σου λέω, αλλά θα λες την ευχή, όλο την ευχή θα λες.

-Νά 'ναι ευλογημένο.

Πάει. «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», βάζει το καλάθι στη βρύση από κάτω. Το νερό γιομίζει το καλάθι, δεν τρέχει το καλάθι, αλλά λέει την ευχή. Εννοείται ο Γέροντας στο δωμάτιο προσηύχεται να του δείξει ο Θεός θαύμα στον παραγιό του. Το γιόμωσε το καλάθι.

Μόλις το είδε, τρέχει λοιπόν να το δείξει στον Γέροντα.

«Γέροντα, γιόμωσε το καλάθι νερό!» Στο δρόμο λοιπόν φανερώνεται ο διάβολος με μορφή ανθρώπινη, λέει:

-Καλόγερε, πού πας;

-Πάω στον Γέροντά μου.

-Πώς σε λένε;

-Γεώργιο.

-Πόσα χρόνια έχεις καλόγερος;

-Πέντε-έξι.

-Τι δουλειά κάνεις;

-Σφραγίδια.

Πάει, έφυγε το νερό κάτω! Έπιασε την αργολογία, άφησε την ευχή, πήγε στον Γέροντα με άδειο το καλάθι!

-Τι συμβαίνει, παιδί μου;

-Γέροντα, έτσι κι έτσι.

-Άφησες την ευχή, παιδί μου, γι' αυτό έφυγε το νερό. Βλέπεις όταν έλεγες την ευχή, το καλάθι κρατούσε το νερό, όταν σταμάτησες κι άρχισες την αργολογία, έφυγε το νερό.

Και ο Θεός μας δοκιμάζει καμιά φορά να μας ξυπνήσει, να πούμε. Σου στέλνει έναν πειρασμό ο Θεός, ο Θεός θέλει να σε ξυπνήσει, μην κοιμάσαι· μην κοιμάσαι, λέγε την ευχούλα.

Και ο άνθρωπος, όταν προσεύχεται εις το Θεό, απορροφά, τρόπον τινά, τις ιδιότητες του Θεού. Ο Θεός, να πούμε, είναι αγαθός, δεν οργίζεται, μακροθυμεί. Και 'συ μετά την προσευχή, σου 'ρχεται ένα τέτοιο πράγμα, μακρόθυμος, ό,τι να σου κάνει ο άλφα, ο βήτα, δεν πειράζει, ε, δεν πειράζει αυτό. Επειδή η χάρις σε χαρίτωσε. Θα σε κάνει κατόπιν, πώς να πούμε, πάντα προσευχόμενον. Ναι. Επήρες αυτή την ιδιότητα, προσευχόμενος εις το Θεό, την πήρες αυτή την ιδιότητα του Θεού.

Ό,τι ο Γέροντας μας παρέδωσε, αλλά και οι νηπτικοί Πατέρες στη Φιλοκαλία που γράφουν, και ό,τι η μικρή μας πείρα μας δίδαξε, η καλύτερα προσευχή γίνεται νύχτα.

Όταν ξυπνήσουμε το βράδυ και βολιδοσκοπήσουμε την ψυχή μας ότι ρέπει προς τη λύπη, τότες θα φέρουμε θεωρίες θλιβερές. Εγώ στο κελλάκι μου όταν βρίσκομαι και ξυπνάω, φέρνω μία θεωρία ότι πέθανα, μου έκαναν ανακομιδή οι πατέρες και φέραν ένα καλάθι μπροστά στο τραπέζι. Εκεί είναι τα κόκκαλά μου, εκεί είναι και η νεκροκεφαλή, η κάρα που λέμε. Δεν μου λες εσύ, παπα-Εφραίμ, τώρα που βρίσκεσαι; Βρίσκεσαι στον παράδεισο; Καλώς. Αν βρίσκεσαι στην κόλαση, τότες άρχισε από τώρα και κλαίγε και θρήνησε ότι είσαι ανάξιος της αποστολής σου, να πούμε. Κι από 'κει έρχονται οι διάφορες έννοιες, θεωρίες και προβιβάζεται η ψυχή, τρόπον τινά, από λίγη κατάνυξη σε μεγαλύτερα, σε μεγαλύτερα.

Όταν από την άλλη πλευρά έχει η ψυχή χαρά, φέρνουμε θεωρίες χαροποιές. Το κυριότερο, να πούμε, η χαροποιά θεωρία είναι στη σοφία του Θεού. «Εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις Σου, εν ποιήμασι των χειρών Σου εμελέτων» (Ψαλμ. 142, 5).

Όταν φέρουμε τη δημιουργία του Θεού, με τι σοφία το έκανε αυτό ο Θεός όλο, δεν μπορεί παρά ο νους προβιβάζεται σε ανωτέρα θεωρία, σε ανωτέρα θεωρία και θαυμάζει και εκπλήττεται τη σοφία του Θεού, την αγάπη, την οποία έχει ο Θεός,

ότι εδημιούργησε όλο το σύμπαν και τελευταία έκανε τον άνθρωπο. Αφού τα έκανε όλα, τελευταίον έκανε τον άνθρωπο. Βασιλέα της κτίσεως. Από 'κει θά 'ρθουν όλες οι θεωρίες οι χαροποιές.

Τώρα ο αδερφός λέει στην εκκλησία. Το ίδιο είναι και στην εκκλησία. Αν μεν έχεις κατάσταση, μπορείς να πεις την ευχούλα. Όταν δεν έχεις, τότες θα παρακολουθήσεις τα ψαλίσματα, τα διαβάσματα, τα οποία ακούω εκεί στο αναλόγιο. Καθώς και στη Λειτουργία, έτσι είναι. Και στη Λειτουργία πολλές φορές ο άνθρωπος έρχεται σε έκσταση, δεν ακούει εκείνα τα λόγια, όχι μάλλον δεν ακούει, μεταποιεί, θεοποιεί τα λόγια. «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε». Πού πηγαίνεις; Να πάρεις τον Θεό. Τότες χαίρεσαι. Εάν μεν έχει προηγηθεί η χαρά, δεν μπορείς παρά με δάκρυα να προσέλθεις· δάκρυα χαράς, να προσέλθεις να μεταλάβεις. Όταν έχουν προηγηθεί δάκρυα λύπης: «Θεέ μου, συγχώρησέ μου τας αμαρτίας μου. Εις το έλεός Σου, εις την ευσπλαγχνία Σου, στην αγάπη Σου. Μας το είπες ότι «Θεός οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος» (Έξ. 34,6). Μας το είπες. Εκεί στηρίζομαι και προσέρχομαι αναξίως». Ουδείς άξιος, λέει και ο ιερεύς όταν προσεύχεται. Και εκεί περισσότερο στηρίζεσαι και προσέρχεσαι...

Να σας πω, πολλοί από τους πατέρας τους Κατουνακιώτας, πολλοί που ερχόντουσαν να μεταλάβουν, δεν άκουες τίποτες, μόνο έβλεπες τα δάκρυα που έτρεχαν και τους μετελάμβανες. Ε, ο γέρος αυτός, να πούμε, όλη τη Λειτουργία δεν μιλούσε καθόλου, αλλά ήτανε σκυμμένος και τώρα, είτε σε θεωρία ερχότανε, είτε σε βαθυτέρα έννοια της ευσπλαγχνίας του Θεού. Διότι δωρεάν βαπτιστήκαμε, δωρεάν μας έδωσε το βάπτισμα, δωρεάν μας έδωσε το Σώμα Του και το Αίμα Του, δωρεάν μας δίδει και τον Παράδεισο. Δεν πληρώνουμε τίποτες.

Ο Θεός μας θέλει καρδιάν καθαράν. Να προσέχουμε μόνο στο Θεό. Ο Θεός δεν θέλει μέσα στην καρδιά μας συντροφίες, θέλει μόνον Αυτός να βασιλεύει. Αν μπορούμε να το πετύχουμε, τότες πετυχαίνουμε και εύκολα την καρδιακή προσευχή.

Η χάρις δεν μας εξετάζει εμάς πότε θά 'ρθει. Λέει ένας από τη συνοδιά μου, λέει, σήμερα ήταν της Μεταμορφώσεως, δεν εχάρηκα. Δεν εχάρηκες της Μεταμορφώσεως; Ναι. Μπορείς να χαρείς την άλλη μέρα που είναι καθημερινή. Όχι από το σεβάσμιο της ημέρας, από την κρίση του Θεού εξαρτάται η χάρις. Έχει βέβαια, δεν είναι και καθολικός νόμος αυτός. Αλλά πάντως όμως η κρίσις του Θεού είναι διαφορετέρα από την κρίση των ανθρώπων.

Άλλος χαροποιήθηκε απάνω στο μοτόρ, άλλος απάνω στο αεροπλάνο. Η κρίσις του Θεού είναι διάφορος. Άλλος χαροποιήθηκε πηγαίνοντας στην Αγία Άννα ένα

άλεσμα στο μύλο. Εκείνην την ώρα χαροποιήθηκε. Δεν μπορούμε να το κρίνουμε γιατί ο Θεός, τρόπον τινά, δεν μας χαριτώνει μέσα στη Λειτουργία, αλλά μας χαριτώνει εκτός Λειτουργίας. Δεν μπορούμε να το κρίνουμε αυτό. Μπορείς και μέσα στη Λειτουργία να χαριτωθείς, μπορείς στη Λειτουργία να μη χαριτωθείς, να χαριτωθείς απάνω στο εργόχειρο. Αυτό είναι η κρίσις Του. Το δικό μας είναι πάντοτε να προσευχώμεθα. Όταν ο Θεός επισκέπτεται την ψυχή μας, θέλει και απαιτεί να τη βρίσκει σε προσευχή. Να μη βρίσκει την ψυχή μας και τη διάνοιά μας μετεωριζομένη. Αυτό λυπεί το Θεό. Λυπεί το Θεό. Μπορούμε νά 'χουμε όλη την ημέρα αυτοσυγκέντρωση; Αυτό θα μας βοηθήσει.

Οι άγιοι Πατέρες, ιδίως ο άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης, το λέει μέσα ότι η ευχή δεν είναι μία για όλους τους ανθρώπους. Αναλόγως της καταστάσεως. Ο άλλος λέει: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Άλλος λέει: «Ιησού Χριστέ μου, ελέησόν με». Άλλος λέει: «Ιησού μου, ελέησόν με». Άλλος: «Ιησού μου». Άλλος τίποτε. Ε, το τίποτα είναι σ' έναν ανώτερο βαθμό, να πούμε, που δεν μπορείς να μιλήσεις εκείνην την ώρα, μόνο απολαμβάνεις αυτήν τη γλυκύτητα. Όταν υποβιβάζεται αυτή η κατάσταση, τότε βλέπεις μέσα σου και λέει την ευχή η καρδιά σου. Τότε εκείνη την ώρα μπορείς να λύσεις και πολλά προβλήματα. Ενώ προηγουμένως δεν άκουες την ευχή, όταν ήρθες στο τέρμα, στο ζενίθ δεν άκουες τίποτα, μόνο απολάμβανες έτσι. Όταν υποβιβάστηκε, ακούς και η καρδιά σου λέει την ευχή, οπότε μπορείς ν' αυτοκυριαρχήσεις εκείνην την ώρα. Στο άλλο όμως δεν μπορείς ν' αυτοκυριαρχήσεις. Όχι ότι δεν μπορείς, αλλά δεν σ' αφήνει, σε τραβάει. Και τα παρατάς όλα και κάθεσαι σαν ένας άψυχος, να πούμε, και παρακολουθείς. Πόσο θα διαρκέσει αυτό είναι κρίσις Θεού. Πόσο θα διαρκέσει αυτό το πράγμα. Μπορεί να διαρκέσει και μισή ώρα, μπορεί να διαρκέσει και πέντε λεφτά, μπορεί να διαρκέσει και περισσότερο.

Σ' ένα μοναστήρι του Αγίου Όρους, το γνωρίζετε, ιδιόρρυθμο ήτανε. Είπε ο παπάς στον αγωγιάτη:

-Κύριε Δημήτριε, μου φέρνεις και μένα πέντε-δέκα φορτία ξύλα, να κάψω το χειμώνα;

-Θα σου φέρω, παπα-Εφραίμ.

Έφερε.

-Φερ' τα από 'δω.

-Όχι από 'κει, το ζώο φοβάται, Γέροντα.

-Φερ' τα από 'δω, ντε.

Μαλώσανε.

-Ασυγχώρητος.

Κι εσύ ακοινώνητος.

Έφυγε ο αγωγιάτης πήγε απάνω στο βουνό. Ο παπάς τώρα τι πρέπει να κάνει; Μπορεί να λειτουργήσει, να φέρει σε αδιαφορία, ότι εγώ είχα δίκιο; Όχι. Μπορεί να λειτουργήσει; Όχι. Τι να κάνει. Τώρα μάχονται δύο: «Καλά, αύριο που θά 'ρθει - γιατί ήτανε βραδάκι- αύριο που θά 'ρθει ο αγωγιάτης, του λέω ότι να με συγχωρέσει». Ο άλλος λέει: «Καλά, αν δεν έρθει ο αγωγιάτης αύριο κι έλαβε ένα τηλεγράφημα από τη γυναίκα του να πάει ότι το παιδί αρρώστησε, τι θα κάνεις;» Πάτερ, εδώ είναι ο θησαυρός του καλογήρου. Προσευχή.

-Παναγία μου, τι να κάνω; (Το Ιβήρων ήταν το μοναστήρι.)

-Παναγία Πορταίτισσα, τι να κάνω, βοηθησέ με.

Κεραυνοβόλος έρχεται η πληροφορία, η έμπνευση, να πούμε, η παρουσία της Παναγίας.

Όλοι μας ξέρομε ότι τα μοναστήρια τα Αγιορείτικα, όταν βασιλεύει ο ήλιος κλείνουνε. Έχουν όμως κι ένα πορτάκι μικρό τόσο, που εν καιρώ, σπάνια το ανοίγουν αυτό. Ανάβει λοιπόν ο παπάς το φανάρι του, περνάει το πορτάκι κι ανεβαίνει απάνω στο βουνό.

-Καλησπέρα σας.

-Καλώς τον παπά.

-Ευλογημένε κύριε Δημήτρη, να με συγχωρέσεις.

-Θεός σχωρέσου. Συγχώρεσέ με κι εσύ.

Συγχωρεθήκανε και κατέβηκε κάτω ο παπάς πάλι και λειτούργησε την άλλη μέρα. Βλέπετε ότι σε κάθε περίπτωση επιβάλλεται η προσευχή. Δεν μπορείς εκείνη την ώρα τι να κάνεις, σαστίζεις δεν ξέρεις τι να κάνεις. «Παναγία μου, τι να κάνω;» Και σε βοηθάει η Παναγία. Δεν μπορείς, πάτερ, να λειτουργήσεις. «Μη τα αμαρτήματά μου κωλύσωσι ενθάδε παραγενέσθαι το Άγιόν Σου Πνεύμα». Πάτερ μου, λειτουργάμε, μεταλαμβάνομε, η χάρις κατέρχεται, αλλά «μη εις κρίμα ή εις κατάκριμα», το λέμε κι αυτό.

Οι περισσότεροι που έρχονται στα Κατουνάκια, πές μας, λένε. Ε, να σας πω ότι, αφιερώστε τουλάχιστον το εικοσιτετράωρο μισή ώρα. Όποια ώρα, κατά την κοσμικιά δέκα, έντεκα προ του μεσονυκτίου. Και νά λέτε την ευχούλα δίχως να κρατάτε κομποσχοίνι στο χέρι σας. Ικετευτικά, παρακλητικά, κλαψιάρικα «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Έτσι.

Καλλιέργησέ το αυτό και θα δεις τι καρπό θα βγάλει. Από μισή ώρα θα το κάνεις κατόπιν μια ώρα· και πρόσεξε ότι εκείνην την ώρα είτε το τηλέφωνο θα σου χτυπήσει ή α, αυτή τη δουλειά πρέπει να την κάνω τώρα ή ύπνος θα σε χτυπήσει εκείνην την ώρα. Τίποτες. Κλείστο το τηλέφωνο, τελείωσε όλες τις δουλειές σου και κάνε αυτό, μισή ώρα, όχι περισσότερο. Και θα δεις, αυτό είναι, θα φυτέψεις ένα δεντράκι κι αύριο – μεθαύριο θα κάνει καρπό. Κι ο άγιος Χρυσόστομος κι ο άγιος Βασίλειος απ' αυτό άρχισαν. Μικρό δεντράκι κι έγιναν φωστήρες της Οικουμένης.

Η ασματική Νύμφη όταν έφυγε με το λογισμό της από τη γη, διότι της είπαν ότι στον ουρανό υπάρχει ο Νυμφίος σου, επήγε εις τους ουρανούς, και είπε στους αγγέλους:

-Παραμερίστε, παραμερίστε.

-Τι θέλεις;

-Θέλω τον Νυμφίο μου, λέει.

-Και τι τον θέλεις;

-Θέλω να τον δω.

Κι έδειξε το δακτυλίδι το οποίο εχάρισε ο Χριστός απάνω εις την κουρά. Εχάρησαν τα τάγματα των αγγέλων, όταν είδαν το δακτυλίδι, ως η Μεγαλομάρτυς και πάνσοφος Αικατερίνη.

Όταν δε κατόπιν έδειξε και το Σχήμα το αγγελικό, ανεβόησαν, κεκράγεσαν, επήρθη το υπέρθυρον εκ της βοής αυτών, εκ της χαράς, διότι εισήλθεν άνθρωπος εις το

τάγμα τους. Και ήρξαντο να εναγκαλίζονται και να φιλούν την ασματική νύμφη.

Ξαφνικά εισώπησαν. Διότι διετάχθησαν να σιωπήσουν. Και μία φωνή ως αύρα λεπτή ηκούσθη [όπως εχθές διαβάσαμε τον Προφήτη Ηλία, ούτε εις την φωτιά, ούτε εις τον σεισμό, ούτε σ' αυτό, δεν ήταν ο Θεός. Στην αύρα λεπτή (Γ' Βασ. 19,11-12)]:

-Και ίνα τι με ζητείς εδώ; Δεν ξέρεις ότι μέσα στην καρδιά σου υπάρχω;

Ε, τότες η ασματική Νύμφη συνήλθε, όπως ο θείος Αυγουστίνος, και είδε μέσα της Αυτόν τον οποίον ζητούσε και έτρεχε στα βουνά και στα όρη να ζητήσει, τον είδε μέσα της. Όντως «η βασιλεία των Ουρανών εντός ημών εστί»! (Λουκ. 17,21).

Κάτι τέτοιες θεωρίεςέρχονται μέσα εις την ησυχία της νυκτός. Οπότε κατόπιν ο άνθρωπος κατά το μέτρο του απολαμβάνει. Τίποτε δεν θέλεις εκείνη την ώρα, μόνον αυτήν τη θεωρία, αυτήν τη γλυκύτητα, αυτήν την πνευματική ηδονή να αισθάνεσαι. Και στην κόλαση να υπάγω, αυτό θα αισθανθώ, δεν το θεωρώ τίποτε. Δεν είμαι μέσα στην κόλαση.

Δοκίμασε τον εαυτό σου, πάρε το κομποσχοινάκι σου, κάθησε μια ώρα, κάνε κομποσχοίνι, κουράστηκες. Ε, τότες θέλεις άλληνη τροφή, βάλε λίγη ανάγνωση ή ψάλλε ή κάνε κανένα άλλο έτσι σωματικό έργο, να πούμε. Η αλλαγή δηλαδή της πνευματικής τροφής ωφελεί, πολύ ωφελεί...

Ένα όνομα να θυμηθείς για την άλλη τη ζωή, αυτό σε πυρώνει, οπότε όλα τ' άλλα σβήνουνε και μένει αυτό το όνομα. Μόνο ένα όνομα ή τα αιώνια αγαθά. Δηλαδή αυτό που πέρασα, αυτό λέω, τ' άλλα που δεν πέρασα, δεν μπορώ να τα πω.

Τα αιώνια αγαθά! Η αιώνιος ζωή! Η αιώνιος μακαριότης! Τακ, σταματάει ο νους. Μπορείς εκείνην την ώρα να επιβληθείς στον εαυτό σου, να διαβάσεις ευχές λειτουργίας; Δεν μπορείς. Αυτό σε φθάνει. Οπότε, όταν προχωράς ιδίως στο «Ευλογημένη η Βασιλεία», δεν μπορείς να προχωρήσεις, πάτερ. Ενώνεσαι με το Θεό! Το πνεύμα σου με το Πνεύμα. Ενώνεσαι! Οπότε κατόπιν ούτε και μπορείς να προχωρήσεις, και από τα δάκρυα ιδίως, πώς να πω τώρα, σε πιάνει ένας ίλιγγος, σε πιάνει όχι φρίκη, γλυκιά φρίκη! Πώς να πω τώρα; «Τις ειμί εγώ, Κύριε, και τις ο οίκος του πατρός μου» (Β' Βασ. 7,18), ώστε και μένα με γνωρίζει ο Θεός! Είσαι βαπτισμένος, πάτερ, και σε γνωρίζει και σένα ο Θεός! Μέχρι εκεί σταματάς. Σταματάει κι η λογική, σταματάνε όλα. Δεν μπορείς, πάτερ, να αυτοκυριαρχήσεις, να προσευχηθείς. Εκεί σταματάει. Δεν μπορείς, μόνο κάθεσαι και κλαις, και κλαις, και κλαις και κλαις και δεν μπορεί να μιλήσεις τίποτε.

Εσύ μπορείς να καταφυγείς και να μη σε παίρνει ο άλλος μυρωδιά. Κι εγώ εδώ κι

εσύ εκεί και μπορεί να προσευχώμεθα και να κλαίμε και να μη μ' ακούς εσύ. Αυτό μας δίδαξαν οι πατέρες. Όχι να φυσάς και να κραυγάζεις ότι κατανύσσεσαι. Όχι δεν είναι καλογερικό αυτό.

Ο Γέροντας είχε βγει έξω τη διακαινήσιμο εβδομάδα· πάνε πολλά χρόνια. Είπε ο γερο-Ιωσήφ εις τη Γερόντισσα Ευπραξία και τις άλλες αδελφές: «Βρήκα ένα παπαδάκι καλό» (για μένα έλεγε). Συνεννοήθηκε η Γερόντισσα με τις άλλες, και μου πλέξανε ένα σκουφάκι.

Όταν ήρθε ο γερο-Ιωσήφ, πήγε στις αλυκές· δεν ανέβηκε επάνω εις το σπίτι. Κατεβήκαμε όλοι κάτω. Λέει ο Γέροντας: «Βρε παπά, πάρε αυτό το σκουφάκι». Μόλις το φόρεσα εγώ το σκουφάκι αυτό, άναψα από προσευχή και θείο έρωτα! «Τι σκουφί είναι αυτό, Γέροντα;» του λέω. «Να ήξερες», λέει ο Γέροντας, «τι προσευχές έκανε η Γερόντισσα Ευπραξία σ' αυτό το σκουφάκι!»

Η Γερόντισσα Ευπραξία έστειλε ένα κομποσχοινάκι. Νομίζω ήτανε πενηντάρι, «Γέροντα», λέω, «δώσε μου αυτό το κομποσχοινάκι». «Πάρ' το», μου λέει. Εις την εικόνα που μου είχε δώσει ο Γέροντας, (μία εικόνα και ένα πολυσταύρι), το κρέμασα αυτό το κομποσχοινάκι. Και όταν αυτό ευωδίαζε την ημέρα, ήξερα ότι το βράδυ θα έχω προσευχή. Όταν δεν ευωδίαζε το κομποσχοινάκι, δεν είχα προσευχή Χρόνια πολλά αυτό.

Η προσευχή, το κομποσχοίνι, η ελεημοσύνη νικά το έλεος του Θεού. Καμιά αμαρτία δεν είναι μεγαλύτερη από το έλεος του Θεού.

Ένα κομποσχοίνι που κάνεις για τον αδελφό σου, για τον συγγενή σου, δεν πάει χαμένο. Ο Θεός θα τον βοηθήσει, όταν βρεθεί σε δύσκολη θέση. Το κομποσχοίνι, όχι βοηθάει, αλλά και ψυχή από την κόλαση μπορεί να βγάλει! Τόση δύναμη έχει η προσευχή.

Εγώ μνημόνευα τον παππού μου, ο οποίος ήτο ιερέυς. Τότε ήμασταν ζηλωταί· πριν λάβουμε τις πληροφορίες. Δεν τον μνημονεύαμε εις την λειτουργία, διότι ήτο νεοημερολογίτης. Του έκανα πολλά κομποσχοινία, και παρακαλούσα το Θεό λέγοντας: «Κύριε, τόσες λειτουργίες σου έκανε, τόσες εξομολογήσεις κλπ., ελέησον αυτόν». Τούτο έπραττα επί καιρόν.

Ένα βράδυ τον είδα εις τον ύπνο μου (όραμα· ήτο αποκάλυψις Θεού), να με φιλεί και να μου λέει: «Ευχαριστώ, παιδί μου, τώρα βρίσκομαι σε καλύτερη θέση!» Τότε βλέπω και τη γιαγιά μου, να με πιάνει από το χέρι και να μου λέει: «Παιδί μου, προσευχήσου και για μένα, ίνα πάω εκεί που είναι και ο παππούς σου τώρα». Ήταν ολοζώντανο αυτό που έβλεπα. Αισθανόμουν ότι ήσαν νεκροί.

Το έλεος του Θεού είναι μεγάλο. Ο γερο-Ιωσήφ μας είχε ειπεί, ότι όχι μόνο με τη Θ. Λειτουργία, αλλά και με την προσευχή μπορείς να βγάλεις ψυχή από την κόλαση.

Προσευχότανε ο Γέροντας Ιωσήφ για μια ψυχή αρκετό καιρό. Και στο τέλος νομίζω, ότι μας είπε, είδε όραμα, που η ψυχή είπε: «Μεγάλη μου ημέρα σήμερα. Πηγαίνω εις το καινούργιο μου σπίτι». Και ούτω πληροφορήθηκε ότι σώθηκε η ψυχή.

Εγώ κάποτε, όταν ήμουν αρχάριος, πολεμήθηκα από τον διάβολο· είχα σαρκικό πόλεμο. Ξάπλωσα να κοιμηθώ, αλλά ο πόλεμος της σαρκός δυνατός. Άρχισα με ζέση να λέω την ευχή. Τότε, μεταξύ ύπνου-ξύπνου βλέπω ένα όνειρο: Απέναντι εις την εξώπορτα, ήτανε ένας δαίμονας, όπως τον περιγράφουν οι Πατέρες, με κέρατα, με μαύρα φτερά κλπ., και κάγχαζε. Δεν ηδύνατο όμως να πλησιάσει εις το κελλί μου! Συνήλθα· πήγα και το διηγήθηκα κατόπιν εις τον γερο-Ιωσήφ. Μου λέει: «Βλέπεις, παιδί μου, ότι με την ευχή τον κρατάς εις την εξώπορτα, και δεν μπορεί να σε πλησιάσει!»

Η νοερά προσευχή ολίγον κατ' ολίγον φέρνει τον άνθρωπο εις την πρώτη χάρη του βαπτίσματος.

[Αυτοσχέδια προσευχή. Υπάρχει μαγνητοφωνημένη στην κασέτα (ή τον δίσκο που συνοδεύει το βιβλίο.)

Ο Θεός, ο Αόρατος, ο Αθάνατος, το Αιώνιον, το Άπειρον, το Ατελεύτητον το Ανεξιχνίαστον, το Αμετάβλητον.

Ο Θεός ο ποιήσας τον ουρανόν και την γην και πάντα τα εν αυτοίς· τον ήλιον, την σελήνην, τους αστέρας, τας θαλάσσας, τους ωκεανούς και πάντα τα εν αυτοίς κινούμενα ζώα.

Ο Θεός ο καθήμενος επί θρόνου δόξης και επιβλέπων αβύσσους.

Ο γλυκύτατός μας Ιησούς.

Μύριαι μυριάδες και χίλιαι χιλιάδες παρεστηκότες άγγελοι και αρχάγγελοι κύκλω της απροσίτου Σου δόξης, τα πολυόμματα Χερουβείμ και τα εξαπτέρυγα Σεραφείμ, τα κυκλούντά Σε και αναβοώντα τον γλυκύτατον και ακατανόητον ύμνον: Άγιος, Άγιος, Άγιος.

Η μεγάλη γέφυρα, η μεγάλη διαλλαγή, η μεγάλη συμφιλίωση, ο μεγάλος σύνδεσμος ημών των πεπτωκότων και αχαρίστων ανθρώπων με τον Άναρχόν Σου και λελυπημένον Πατέρα Σου.

Ο γενόμενος το θύμα.

Ο αναλαβών τας αμαρτίας ημών και εκφέρων αυτάς εις τον Σταυρόν.

Δος και εις ημάς τους αμαρτωλούς μίαν ακτίνα της χάριτός Σου και βοήθησον ημάς και δίδαξον ημάς και φώτισον ημάς:

Πώς θα Σε ακολουθήσουμε.

Πώς θα Σε αναπαύσουμε.

Πώς θα Σε ευαρεστήσουμε.

Ίνα γίνωμεν και ημείς μέτοχοι εκείνων των ανεκλαλήτων αγαθών, των οποίων ετοίμασε η πατρική Σου αγάπη.

Ταις πρεσβείαις της γλυκυτάτης Σου Μητρός και πάντων Σου των Αγίων των απ' αιώνος Σοι ευαρεστησάντων. Αμήν.

Η μεγάλη δόξα της Εκκλησίας μας αυτό είναι.

Να ακούσουμε το «Ευλογημένη η Βασιλεία».

Πόσες φορές το είπα εγώ (σαν ιερέυς).

Όταν το λέει ο παπάς, μου έρχεται να κλάψω, να κλάψω.

Αυτός είναι ο Πατέρας μας.

Αυτή είναι η προσδοκία μας.

Εκεί θα πάμε όλοι.

Θα μας αγκαλιάσει, θα μας φιλήσει.

Διότι αυτός είναι ο Πατέρας μας, ο Δημιουργός μας.

Είναι λέξεις, οι οποίες σου τονώνουν το ηθικό.

Εκεί είναι η προσδοκία μας, η ανάπαυσίς μας.

Να πάμε στον Πατέρα μας. Αυτός είναι ο Πατέρας μας.

[Αυτοσχέδιος ψαλμός. Υπάρχει μαγνητοφωνημένος στην κασέτα (ή τον δίσκο) που συνοδεύει το βιβλίο.]

Επίσκεψαί μου την ψυχήν

και ίασαι τα τραύματα.

Άνοιξόν μου τα μάτια της ψυχής,

που τά 'κλεισε η αμαρτία, η παρακοή, ο μακρυσμός.

Αγάπησον Αυτόν,

ότι Αυτός πρώτος ημάς αγάπησεν.

Αγάπησον Αυτόν,

ότι αυτός όλος αγάπη εστί.

Αγάπησον Αυτόν,

ότι Αυτός εν χαρά και αγάπη προσμένει ημάς,

πότε αναλύσωμεν εκ της φθοράς

και υπάγωμεν προς Αυτόν

αίροντες τον Σταυρόν.

Ακολουθήσωμεν Αυτόν

και ευρήσωμεν την χαράν.

Ο Θεός αγάπη εστί, ειρήνη και χαρά.

Αγαπήσατε τον Θεόν

και δότε δόξαν τω ονόματι Αυτού.

Μηδέν προτιμήσατε της αγάπης Αυτού.

Πάντα εν σοφία, εν πατρική στοργή εποίησας.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι,

και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: myriobiblos.gr